

**R. P. Antonii De Escobar Et Mendoza, Vallisoletani,
Societatis Iesv Theologi, Vniversæ Theologiæ Moralis,
Receptiores Absqve Lite Sententiæ nec-non
Problematicæ Disquisitiones ... Volumen ...**

Ivstitia Et, Ivs. Sex Libris totidem Tractatus appono, nempe de rerum
Dominio, de Restitutione, de Contractibus Gratuitis, de Contractibus
Onerosis, de Contractibus Fortunæ, de Contractibus Adminicularis, de
Quasi-Contractibus, & nonnullis Innominatis

Escobar y Mendoza, Antonio de
Lugduni, 1663

7. De Feudo.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-80681](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-80681)

ut si res pereat sine emphyteutae culpa, aut ab hoste occupetur, vel pelago sine spe illam recuperandi, ille à solutione pensionis liberetur, nisi sese ad calus fortuitos obligauerit. Quia res emphyteutica proprietario perit. Si verò pars rei superflua tenetur ad integram pensionem, si pars extat exigua ex equitate erit remissio facienda. Filliuc. tr. 36. num. 13. ex l. l. C. de iure emphyt. Quinta, ut quo ius res efficitur notabiliter deterior ex culpa lata, vel leui emphyteutae, v. g. si arbores inciderit, si vineam non putauerit, foderit, &c. ille priuari possit re accepta siue Ecclesiastica fuerit, siue non. Quia cum rem acceperit ad meliorandum, si eam notabiliter deteriorem reddiderit, merito ea priuari potest. Standum autem Iudicis arbitrio, ad diiudicandum, num deterioratio sit notabilis. Reginald. l. 25. nu. 548. Mol. tom. 2. tr. 2. d. 443.

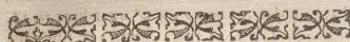
Quinta.

Sexta.

Septima.

De Laudemio.

Sexta ut emphyteuta non possit rem, eiusque melioramenta per venditionem alteri tradere secundum ius vile, quod ipse habet, aut locare ad decennium seu tradere in emphyteusim absque directi domini consensu, saltem implicito, vel non admonito directo domino, ut ipse emere possit, si velit. Quod si contra fecerit, cadit in commissum, & redit ad directum dominum, modo post venditionem. Secuta fuerit traditio. l. 3. C. de iure emphyt. Sylu. v. emphyteusis, qu. 5. Mol. to. 2. tr. 2. d. 461. Filliuc. tr. 36. n. 132. Lessius l. 2. c. 24. n. 52. & 53. Septima, ut quoties res venditur, vel donatione, aut permutatione alienatur, is qui eam accipit, soluat laudemium domino directo, idque pro inuestitura, seu possessione, quam ab ipso accipit. Dicitur Laudemium certa pars pretij seu estimationis rei venditae, quae iure communi est quinquagesima, consuetudine verò trigesima. Porro in quatuor casibus laudemium non debetur; Primo, quando heres necessarius, succedit in rem emphyteuticam titulo hereditatis, aut quando coheres, qui partialiter succedit in emphyteusi, ante diuisionem vendit alteri coheredi partem sibi respondentem. Secundo, quando res emphyteutica redit ad emphyteutam priorem, dissoluta contractu celebrato cum pacto reuertendi, quia tum non censetur noua venditio, sed prioris rescissio contractus. tertio, quando pater tradit rem emphyteuticam filiae in dotem, non habens aliud, quod ei tradat. Quarto, quando plures habentes rem emphyteuticam inter se diuidunt, l. 3. C. de iure emphyt. Syluest. v. Emphyteusis, num. 28. Azor. p. 3. l. 10. c. 8. qu. 6. Filliuc. tr. act. 36. numero 132. Mol. to. 2. tr. 2. d. 460.

CAPVT VII.

De Feudo.

91

Feudum est concessio rei immobilis vel equipollentis, cum translatione domini in vilis, proprietate retenta sub oneratione fidelitatis, & obsequij personalis exhibendi. Differt ab emphyteusi, quod quamuis in vtro-

que contractu transferatur dominium vile in recipientem, remanente dominio directo apud traditorem, alia tamen est pensionis ratio. Nam quatenus pensio est realis consistens scilicet in pecunia, vel frumento, &c. dicitur emphyteusis, quatenus vero pensio est personalis, nempe in obsequio personali consistens dicitur feudum. Unde duo ad substantiam feudi requiruntur, ut res in feudum data immobilis sit, vel uti talis habeatur, ut Regnum, prouincia, Vrbs, pagus, ager, praedium, alterum, ut is, qui accipit, fidelitatem, & obsequium domino promittat. Lessi. libro secund. cap. 24. dub. prim. numero quinto. Laym. l. 3. tr. 4. c. 24. n. 1. & 2. Bonac. de contr. d. 3. q. 8. p. 1. n. 3. Sylu. v. Feudum. Fill. tr. 36. num. 159. & 164.

Septem à Doctoribus ad contractus feudalis institutum collegi condiciones. Primam, ut Septem requiro con-

constituatur feudum in re immobili. Secundam, ut dominium directum, & possessio civilis rei feudalis apud Principem, vel dominum feudi iustitiam, & in vasallum dominum vile transferatur. Tertiam, ut non teneatur feudatarius ad pensionem, si est feudum purum, sed tantum ad personale obsequium, quando ad illud interpellabitur. Quartam, ut si obsequium debitum vasalli non praestiterit, feudum amittat, & in caducitatem incidat: sicut emphyteuta amittit emphyteusim, cum non soluit pensionem. Quintam, ut debeat feudatarius à directo domino inuestiri, mitive in possessionem, tuncque ei ille fidelitatem iurare. Sextam, ut non possit sine domini voluntate feudum donare, vel oppignorare, vel alteri concedere in feudum. Septimam, ut absque eadem voluntate illud alienari, ipsum amittat, Azor. p. 2. libro decimo Reginald. l. 25. n. 550. Tabien. v. Feudum, Lorich. v. Feudum. Syluest. & Angel. ibid. l. l. Clar. l. 4. §. feudum.

Dare possunt in feudum, qui liberam habent suorum bonorum administrationem, & non sunt aliquo iure prohibiti. De iure tamē feudorum aliqua dignitas requiritur lib. fundum primo Feudi. titulo primo l. prim. Feud. titulo 6. possunt. In particulari possunt dare in feudum iurati. Pontifex, Episcopi vero, Abbates, & alij praepositi, inferioresque Clerici possunt in feudum dare solummodo res, quae ab antiquo tempore in feudum dari consueverunt. Possunt, & Domini temporales, ut Imperator, Rex, Princeps, dux, Comes, marchio, Baro, & alij nobiles viri ijs inferiores. Accipere autem omnes possunt à dominis principalibus, secus si vasalli, & domini minores dent in feudum lib. prim. feudi titulo prim. l. prim. feudi titulo sexto Azor. parte tercia libro decim. cap. quinta. quest. 2. Filliuc. tr. 36. n. 166. Lorich. verb. Feudum, num. quinto.

Dari possunt in feudum generatim res immobiles, vel quae pro immobilibus computantur, ut sunt iura exigendi redditus annuos, seruitutes rerum, & personarum. Debent verò res liberae proprietate, & non alteri obligatae. Res autem, quae prohibita sunt alienari in feudum nouum dari non possunt, sed in antiquum. Res Ecclesiae non possunt Praelati dare in feudum nouum, nisi ex certis causis, & solennis iuris formula asseruata, L. seruitutes, qua. ff. de ser. nit. urbana.

94
Quam in feudum possunt dari.

95
De feudi
acquirendi
modis tri-
bus.

95
De feudi
acquirendi
modis tri-
bus.

stare, possunt per alium. Femine regula-
riter non admittuntur in feudo, nisi expri-
mantur, & feudum sit femineum; vel om-
nino francum, ac liberum. Ex filiis & duobus
matrimonii in feudo praefendi sunt ij, qui
sunt ex priore nisi feudi qualitas aliud sua-
deat. Illegitimi non succedunt, sed natura-
les facti legitimi per subsequens matrimo-
nium succedunt in feudo. Clericus iam sacris
initatus, vel beneficiatus retinere potest fe-
dum paternum. Religiosus post professio-
nem feudum amittit. Fillius. *trattat.* 36. ca-
pit. decim. Azor. *part.* 3. l. 11. cap. 10. q. 4.
Lorich. v. Feud. m. *num.* 7.

SECTIO SECVNDA.

Dubia de Contractibus Onerosis.

CAPVT VIII.

Circa emptionem, & vendi-
tionem.

DVBIUM I.

An res, quae nec pretium legitimum, nec
vulgare habent, possunt vendi,
quanti contrahentes inter
se conueni-
runt?

Non possunt haec vendi, quanti contrahen-
tes inter se conueniunt, sed illud pretium exi-
gi potest, quod prudentis arbitrio spectatis cir-
cumstantijs iustum censetur. Quia in his re-
bus, quae legitimum, aut vulgare pretium non
habent, illud pretium est censendum iustum, quod
communiter iustum estimaretur, ex illa enim
communi estimatione constituitur pretij, quae
est quasi quaedam lex, pendet, non autem ex volun-
tate cuiusque, aut ex singulari alterius affectu.
Ita Nauar. *sum.* c. 2. §. nu. 78. Caiet. 2. 2. q. 77. a. 1.
& opusc. 17. respons. 12. dub. 3. Mol. d. 384. Lof.
libro secund. cap. 2. 1. dub. tertio Reb. p. secund.
de iustit. l. 6. question. secund. sectio secunda
n. 10. Palaus de iust. d. 5. p. 3. n. 3. Salas de empi.
dub. 5.

Mihi magis hoc placet. Diffonum namque
rationi est rei valorem ex proprio tantum iu-
dicio, & ex nimio emptoris affectu, ac animi
leuitate pensare. Vbi resoluitur leg. Pretia re-
rum ff. ad leg. Falcid. licet autem non sit pre-
tium legitimum, aut vulgare illius rei statutum,
statuendum tamen est non ex contrahentium
voluntate, quae plerumque ex inordinato af-
fectu datur; sed ex voluntate communi pru-
dentum, illorumque iudicio, quibus res arbi-
tranda committi debet.

DVBIUM II.

Cum exteri triticum per mare asporta-
tum ultra taxam legitime vendunt
possuntne naturale triticum ex suis
agris collectum vel aliunde adductum,
aeque bonum, imò melius, eodem pretio
vendere?

Suppono, exteros asportantes per mare tri-
ticum, vt in his Regnis vendant, iussu a Normanna
P 2 taxa suppono.

96
Questionis
suar.

96
Questionis
suar.

97
Positum
vendi,
quanti
huerit

97
Positum
vendi,
quanti
huerit